

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ОДЕСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ПОЛІТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
БЕРЕЗІВСЬКЕ ВИЩЕ ПРОФЕСІЙНЕ УЧИЛИЩЕ ОНПУ
ОДЕСЬКИЙ РЕГІОНАЛЬНИЙ ІНСТИТУТ ДЕРЖАВНОГО
УПРАВЛІННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ АКАДЕМІЇ ДЕРЖАВНОГО
УПРАВЛІННЯ ПРИ ПРЕЗИДЕНТОВІ УКРАЇНИ
НАЦІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ УКРАЇНИ**

МАТЕРІАЛИ

**IV Міжнародної науково-практичної конференції
«АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ
ДЕРЖАВНО-ПРАВОВОГО РОЗВИТКУ
УКРАЇНИ»**

26-28 червня 2019 року, м. Одеса

Київ «Каравела» 2019

УДК 342.5 (477)

Збірник матеріалів IV Міжнародної науково-практичної конференції «Актуальні питання державно-правового розвитку України» містить тези наукових праць, у яких розглядаються: сучасний стан та перспективи розвитку національної правової системи України, реформи в сфері державного управління України в рамках вивчення міжнародного досвіду та розкриття вітчизняних реалій, трансформаційні процеси в сучасному українському суспільстві. Окремо увагу приділено фізичній культурі та спорту, здоровому способу життя як факторам формування сучасного соціуму в Україні. Також розглянуто філософський, історичний та культурологічний аспекти суспільно-політичного розвитку України. Не залишилася осторонь й державна інформаційна політика в нашій країні та шляхи її реалізації.

Редакційна колегія:

Марущак В. П. – доктор наук з державного управління, професор, завідувач кафедри державознавства і права Одеського регіонального інституту державного управління Національної Академії державного управління при Президентові України.

Білоусов О. С. – доктор політичних наук, професор кафедри міжнародних відносин та права Одеського національного політехнічного університету.

Кочорадзе О. Г. - доктор історичних наук, професор Грузинського Технічного Університету, заступник головного редактора Наукового журналу “ВЛАСТЬ И ОБЩЕСТВО (История, Теория, Практика)”.

Чістякова І. М. – кандидат філософських наук, доцент, завідувач кафедри міжнародних відносин та права Одеського національного політехнічного університету.

Гегечкорі О. В. – доцент, доцент кафедри соціальних та правових дисциплін Національної академії Національної гвардії України.

Семенов С. С. - канд. філос. наук, доцент кафедри соціальних та правових дисциплін Національної академії Національної гвардії України.

Прилуцька А. Є. - канд. філос. наук, проф. ХАІ, завідувач кафедри документознавства та української мови, Національний аерокосмічний університет ім. М.Є. Жуковського «ХАІ».

Шевченко В. П. – директор Березівського вищого професійного училища ОНПУ, викладач вищої категорії, відмінник освіти України.

Шевченко Г. О. – заступник директора з навчально-методичної роботи та міжнародних зв'язків Березівського вищого професійного училища ОНПУ, викладач вищої категорії.

Кривдіна І. Б. – канд. істор. наук, доцент, доцент кафедри міжнародних відносин та права Одеського національного політехнічного університету (відповідальний секретар).

Моїсеєва Т. М. – канд. істор. наук, доцент кафедри міжнародних відносин та права Одеського національного політехнічного університету.

Бабіна В. О. – канд. політ. наук, доцент кафедри міжнародних відносин та права Одеського національного політехнічного університету.

Рецензенти:

Пахомова Т. І. – доктор наук з державного управління, професор, завідувач кафедри регіональної політики та публічного адміністрування Одеського регіонального інституту державного управління Національної Академії державного управління при Президентові України

Оганісян М. С. – кандидат філософських наук, доцент кафедри публічного управління та регіоналістики Одеського регіонального інституту державного управління Національної Академії державного управління при Президентові України

Актуальні питання державно–правового розвитку України: Матеріали IV Міжнародної науково-практичної конференції (26-28 червня 2019 р., м. Одеса). – К.: Видавництво «Каравела», 2019. – 184 с.

ISBN 978-966-222-978-3

Видавництво «Каравела», 2019

ЗМІСТ

Оборський Г. Сучасні проблеми створення та впровадження інноваційних та наукоємних технологій в Україні.....	7
Нестеренко С. Проблеми збалансування ринку праці та ринку освітніх послуг в Україні.....	10
СЕКЦІЯ 1 «НАЦІОНАЛЬНА ПРАВОВА СИСТЕМА УКРАЇНИ: ІСТОРІЯ, СУЧАСНИЙ СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ»	
Білоусов О., Гарнік О. Аналіз правового регулювання забезпечення права на мирні зібрання в Україні.....	13
Букач В. Правосвідомість і сучасна правова культура.....	16
Кривдіна І., Овчаренко Т. Використання міжнародного досвіду при впровадженні посади поліцейського офіцера громади в Україні, його правовий статус.....	18
Латишева В., Самолюк К. Нормативно-правове забезпечення права брати участь в управлінні державними справами, референдумах та виборах.....	22
Моїсеєва Т., Колесов Є. Реформи правоохоронної системи Грузії в працях українських дослідників.....	26
Саїнчин О. Необхідність визначення поняття «серійність злочину» та «злочинний промисел» у КПК України.....	30
Татакі Д., Міронова О. Адаптація законодавства України про авторське право та суміжні права до стандартів ЄС: проблеми та перспективи.....	33
Шарапанівський В. Законодавча та нормативна база України у галузі метрології.....	37
СЕКЦІЯ 2 «РЕФОРМИ В СФЕРІ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ УКРАЇНИ: МІЖНАРОДНИЙ ДОСВІД ТА ВІТЧИЗНЯНІ РЕАЛІЇ»	
Kochoradze Otar. Collective management societies.....	39
Новак Г. Транскордонне співробітництво: проблеми, принципи, рівні...43	
Оганісян М. Довіра як нематеріальна цінність публічного управління...46	
Панченко Г. Вплив системних реформ в Україні на процес впровадження моделі багаторівневого управління регіональним розвитком.....	48
Пахомова Т. Щодо публічних службовців в контексті реалізації політики розвитку публічної служби.....	51
Рокотянська А. Взаємодія органів публічної влади в умовах децентралізації.....	53
Самофалов Р. Впровадження Європейських стандартів доброчесності у політику формування публічної служби України.....	56
Скурчак Т. Ціннісні девіації публічної служби в галузі охорони здоров'я.....	61
Фальковський А., Махненко Д. Правові основи обмеження доступу до інформації в публічному адмініструванні.....	64

СЕКЦІЯ 3 «ДЕРЖАВНА СОЦІАЛЬНА ПОЛІТИКА В УКРАЇНІ: ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ ТА РЕАЛІЗАЦІЇ»

Воробйова Г. Правові засади жіночих нагород в Україні у ХХ-ХХІ ст. ст.....	66
Кара Є. Нормативно-правова регламентація домашнього насильства.....	69
Морозенко А. (Науковий керівник - Татакі Д.) Соціальна робота з сім'ями, що виховують дитину з синдромом Дауна.....	72
Огречук Ю. (Науковий керівник - Татакі Д.) Профілактика гемблінгу у студентському середовищі.....	76
Ozernuk Ganna, Ivanchenko Nikita. Origins of health insurance.....	80
Прилуцька А. Аксіо-корелювання соціогуманітарного знання в сучасному соціокомунікативному просторі.....	81

СЕКЦІЯ 4 «ТРАНСФОРМАЦІЙНІ ПРОЦЕСИ В УКРАЇНСЬКОМУ СУСПІЛЬСТВІ ТА ДЕРЖАВІ, ЇХНІЙ ЗВ'ЯЗОК ЗІ СВІТОВИМИ ГЛОБАЛІЗАЦІЙНИМИ ПРОЦЕСАМИ»

Бабіна В. Захист прав людини на сприятливе навколишнє середовище в міжнародному праві.....	84
Бабіна В., Циганова К. Питання про класифікацію форм держави.....	88
Гайтан В., Світличний Г. Права людини: плюралізм інтерпретацій.....	91
Зірчак Г., Мариморич Ю. Міжнародні документи щодо забезпечення рівних прав і можливостей жінок та чоловіків.....	93
Чебан М. (Науковий керівник – доц. Озернюк Г.) Історія створення і розвитку ООН.....	96
Chernov Tymofii. Trademark law treaty (TLT).....	97
Шарапанівський В. Розвиток машинобудівної галузі у сучасних умовах.....	99
Шевченко Б., Шевченко М. Становлення політичної системи в Україні.....	102

СЕКЦІЯ 5 «ФІЗИЧНА КУЛЬТУРА І СПОРТ, ЗДОРОВИЙ СПОСІБ ЖИТТЯ ЯК ФАКТОРИ ФОРМУВАННЯ СУЧАСНОГО СОЦІУМУ В УКРАЇНІ»

Зазимко Н., Мамедов Р. Физическая культура и спорт в учреждении высшего образования.....	104
Моднов Д., Петрусева Г. Значення фізичної культури в житті студентів.....	107
Моднов Д., Петрусева Г. Роль волейболу у системі фізичного виховання студентів закладів вищої освіти.....	111
Петелкакі В., Петелкакі В., Біллер П. Вплив плавання на здоровий спосіб життя.....	115
Петелкакі В., Петелкакі В., Біллер П. Готовність студентів до самоорганізації здорового способу життя засобами фізичної культури.....	119

Петелкакі В., Петелкакі В., Біллер П. Роль гімнастики у формуванні здорового способу життя.....	123
СЕКЦІЯ 6 «СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНИЙ РОЗВИТОК УКРАЇНИ: ФІЛОСОФСЬКИЙ, ІСТОРИЧНИЙ ТА КУЛЬТУРОЛОГІЧНИЙ АСПЕКТИ»	
Орловська А. (Науковий керівник – Грицюта О.) Суспільно-політичне та правове положення жінки в епоху європейського Середньовіччя.....	125
Семенов С., Гегечкорі О. Новітні релігії та їх вплив на свідомість людини.....	128
Федорова А. Будівництво старообрядницьких храмів на території України (за матеріалами ж. «Церковь», 1908-1910 рр.).....	130
СЕКЦІЯ 7 «ДЕРЖАВНА ІНФОРМАЦІЙНА ПОЛІТИКА В УКРАЇНІ ТА ШЛЯХИ ЇЇ РЕАЛІЗАЦІЇ»	
Gibinsky Lubomir. Information systems security.....	133
Колесов Є., Мельник С. Нормативно-правове підґрунтя організації конфіденційного діловодства в органах державної пенітенціарної служби України.....	136
Кубко В. Медіакультура в епоху розвитку інноваційних технологій.....	143
Кубко В., Марущак Д. Комунікативні стратегії розвитку компаній/брендів.....	146
Кудлай І. Інноваційні технології у системі сучасного освітнього процесу.....	149
Кудлай Т., Кудлай І. Сучасні інформаційні технології та оздоровчий фітнес.....	153
Панькевич О. Нормативно-правова документація працівників ЗМІ: етичний аспект.....	156
Сікорська В., Блінська Ю., Колесов Є. Сучасні умови становлення інформаційно-комунікативної компетентності фахівця.....	158
Татакі О., Катранюк І. Нормативно-правові засади функціонування системи електронного документування в Україні.....	163
Татакі О., Кіпер І. Нормативно-правовий аспект забезпечення захисту інформації на підприємстві.....	167
Татакі О., Колесов Є. Роль інформаційного забезпечення в управлінні компанією.....	170
Татакі О., Плахута М. Режимно-секретна діяльність щодо охорони державної таємниці в Україні.....	174
Чістякова І., Науменко М. Правове регулювання захисту персональних даних дітей в Інтернет середовищі.....	178
Яковлєв І. Про деякі аспекти впливу Конгресу української інтелігенції щодо інформаційної політики України.....	181

3. Екологічне право: навч. посібник / С. А. Балашенко [та ін.] ; за ред. Т. І. Макарової, В. Є. Лізгаро. - Мінськ: БГУ, 2008.
4. Балашенко, С. А. Судовий захист права на сприятливе навколишнє середовище: проблеми теорії і практики / С. А. Балашенко, Є. В. Лаєвська // Судовий вісник. – 2006. – № 4. – С. 34-37.

Бабіна В.

канд. політ. наук., доцент кафедри міжнародних відносин та права

Циганова К., студентка

Одеський національний політехнічний університет

(Одеса, Україна)

ПИТАННЯ ПРО КЛАСИФІКАЦІЮ ФОРМ ДЕРЖАВИ

Форма держави на сьогодні включає в себе три традиційні елементи: форму правління, форму державного устрою і форму політичного режиму. З цих елементів форма державного устрою менше за інших піддається різного роду дискусіям, оскільки поділ держав на федерації і унітарні держави має своєю основою міцний, стійкий і статичний критерій, що базується на територіальній структурі держави, яка легко визначається, і тому типологія держав за цим критерієм практично не піддається ніяким змінам. Інші ж елементи (форма правління і форма політичного режиму), викликаючи безліч суперечок через багатоаспектність, що лежить в основі їх критеріїв, мають безліч класифікацій, які в той чи інший часовий відрізок перестають відповідати наявним реаліям, у зв'язку з чим виникає необхідність розробки нових класифікацій. Ця необхідність пов'язана з тим, що кожна держава за своєю природою унікальна, й на її специфіку і внутрішній зміст найсерйозніший вплив роблять культурно-етнічні, цивілізаційні, географічні та інші особливості розвитку складового його народу (варто порівняти держави Заходу і Сходу). З розвитком держави розвивається і змінюється його внутрішній зміст, отже, змінюється і форма. Саме цим фактором пояснюються різноманіття і мінливість форм держави, що, в кінцевому рахунку, і визначає неможливість будь-якої спроби створити єдину, загальновизнану, закінчену і всеосяжну класифікаційну систему форм правління і форм політичного режиму. Але, разом з тим, дослідники, як західні, так і українські, продовжують робити спроби по удосконаленню діючої класифікаційної системи, хоча це завдання - аж ніяк не з легких, оскільки, як підкреслює Е. Хейвуд: «Самі політичні системи сьогодні змінюються настільки швидко, що класифікувати їх надзвичайно складно: це вічна гонка за постійно змінюваною політичною реальністю» [2, с. 38].

В українському державознавстві також йдуть дискусії про доцільність вироблення альтернативної класифікації, зокрема, можна згадати спроби по створенню нових класифікацій форм держав. Зачіпаючи тему перегляду існуючих класифікацій, відмітимо, що поділ держав на монархії і республіки не відображає всього різноманіття форми держави, й зі свого боку пропонуємо це різноманіття відобразити тільки через політичні режими, оскільки саме політичний режим є найголовнішою характеристикою, найбільш точно і об'єктивно характеризує суть даної держави формою держави. Аргументуючи це положення, зазначимо, що розрізнення держав за формою правління на сьогоднішній день – абсолютно не є актуальним, тому що форма правління не повною мірою передає зміст або іншої держави, оскільки є більш статичним поняттям. Статичність форми правління виходить з її природи, що лежить в площині структурно- організаційного оформлення діяльності держави [4, с. 189-190], тобто всі її основні ознаки: характеристика вищих органів влади (число правителів, спосіб їх формування, терміни правління), органів вищої влади, ієрархічна структура відносин влади, взаємовідносини органів влади з населенням, характеризують різні особливості законодавчо затвердженої (конституційно закріпленої) структури та організації вищої влади держави, і тому вони протягом певного відрізки часу не піддаються змінам під впливом зовнішніх факторів. Навіть останній признак, що стосується взаємовідносин органів влади з населенням, здавалося б, покликаний відобразити діяльнісний аспект органів вищої влади, не надто вибивається із загального ряду, за скільки всього лише показує, яким чином організовано зв'язок вищих органів влади з населенням (наявність/відсутність виборів, участь/неучасть населення у прийнятті законів, політичних рішень, можливість/неможливість представництва в держорганах тощо). Тим більше, що діюча на сьогодні класифікація форми правління не передає всіх нюансів державного владного використання, оскільки є значна кількість держав, які жодним чином не можуть бути «підігнані» під загальну класифікацію. Зокрема, британський історик Н. Хеншелл стверджує, що абсолютизму як такого в XVIII столітті не існувало, оскільки: «По-перше, будь-яке повноваження монарха діяло не однаково на всіх підлеглих йому територіях, а варіювалося згідно з місцевими законами і звичаями. По-друге, правління здійснювалося міністрами, які не обов'язково мали однакові погляди на конституцію» [3, с. 227], внаслідок чого приходиться до висновку, що, «якщо у кожному нагадуванні про межі прерогатив, яке робили государеві його піддані, ми будемо розглядати прояв «абсолютизму», тоді «абсолютистськими» виявиться переважна більшість монархів».

В рамках республіканської форми правління також спостерігається певного роду криза, виражена у тому, що є тенденція збільшення різноманітних гібридних (напівпрезидентських, напівпарламентських) форм республіки, які важко відносити до всіх відомих різновидів республіки, що спонукає дослідників придумувати інші ще більш гібридні форми (парламентсько-урядові, президентсько-урядові, прем'єр-парламентські і т. п.).

В силу всього цього слід визнати, що сьогодні поділ держав на форми правління майже зжив себе, тому що в сучасному світі основною ознакою, за якою розрізняються монархії і республіки, є тільки наявність/відсутність монарха, навіть принцип поділу влади, який завжди вважався основною ознакою республіки, на сьогодні притаманний (найчастіше номінально) майже всім державам світу, навіть самим абсолютистським з них. Але, на наш погляд, від форм правління повністю відмовлятися не варто – достатньо лише визнати, що існують дві (формальні) форми правління, що розрізняються по структурі вищих органів державної влади: монархії та республіки, при цьому монархіями слід вважати такі держави, у вищих органах яких наявні монархи (король, імператор, емір, султан, князь, герцог, папа Римський, рахбар тощо), що стають ними по праву народження або згідно релігійного сану; інші держави, які не мають монархів, слід визнати республіками.

Що стосується політичного режиму, то саме ця категорія застосовується для характеристики функціонального аспекту діяльності вищих органів влади, оскільки являє собою фактичне використання сукупності різних засобів і методів здійснення державної влади. Відмежувати його від інших форм держави можна, в першу чергу, тим, що він являє собою явище не статичне, а динамічне, тобто встановлення тієї чи іншої форми політичного режиму безпосередньо залежить від сукупності різних об'єктивних і суб'єктивних факторів, наявних на той момент в даному суспільстві. У число об'єктивних факторів входять історичні, культурно-цивілізаційні, політико-правові, етно-конфесійні та соціально-психологічні особливості розвитку суспільства. Суб'єктивні фактори представлені характером владних відносин у суспільстві на момент встановлення даної форми політичного режиму, включаючи і політичні погляди керівництва країни, і особисті якості політичних лідерів.

Таким чином, можна зазначити, що всі зміни, що відбуваються в державному ладі, є явищами політичного режиму, отже, саме політичний режим є першим, найбільш точно і об'єктивно характеризує сутність конкретної держави, її форму держави. Тому на сьогодні актуальний той факт, що все наявне різноманіття форм держави необхідно висловити через політичні режими, які настільки рельєфно і приблизно

відображають будь-які рухи і зміни в світі, а форми правління, в даному випадку, як вірно зазначив Р. Т. Мухаєв, необхідно представити тільки як «один з компонентів політичного режиму» [1, с. 167].

Література:

1. Мухаєв Р. Т. Политология: учебник. - М: Проспект, 2010. - 640 с.
2. Хейвуд Э. Политология: учебник для студентов вузов / пер. с англ. под ред. Г. Г. Водолазова и В. Ю. Бельского. - М: ЮНИТИ-ДАНА, 2005. - 544 с.
3. Хеншэлл Н. Миф абсолютизма: изменения и преемственность в развитии западно-европейской монархии раннего Нового времени / пер. с англ. А. А. Паламарчук с участием Л. Л. Царук, Ю. А. Махалово; отв. ред. С. Е. Федоров. - СПб.: Алетейя, 2003. - 272 с.
4. Чиркин В. Е. Государствоведение: учебник. Второй изд., испр. и доп. - М.: Юность, 2000. - 384 с.

Гайтан В.

канд. політ. наук, старший викладач
кафедри міжнародних відносин та права

Світличний Г., студент

Одеський національний політехнічний університет
(Одеса, Україна)

ПРАВА ЛЮДИНИ: ПЛЮРАЛІЗМ ІНТЕРПРЕТАЦІЙ

Актуальність даної теми полягає в тому, що при дослідженні прав людини це поняття розглядається на основі європейських уявлень про людину, її потреби та інтереси. Такий однобічний підхід не враховує уявлення про права людини в різноманітних неєвропейських соціокультурних спільнотах. На нашу думку, поняття прав людини слід розглядати на основі цивілізаційного підходу, що дозволяє більш змістовно розкрити його сутність. Права людини – це невідчужувані свободи і права особи, які індивід отримує в силу свого народження, основне поняття природного і, взагалі, будь-якого права в світі. Права охоплюють громадянські, економічні та культурні права та політичні свободи, права, а також права спільнот, себто колективні права. Вони є способом взаємодії людини з суспільством, державою, іншими людьми, упорядкуванням їхніх зв'язків засобом координації вчинків та діяльності. Права людини визначають міру її свободи. Такі права, як право на життя, на гідність, недоторканість особистості, свободу совісті, поглядів, переконань, автономію приватного життя, є основою життєдіяльності людини, вони повинні визнаватися і охоронятися державою. Важливим